

Průzkum situace neslyšících v rozvojových zemích

Před dvaceti lety Světová federace neslyšících provedla průzkum, jehož účelem bylo přezkoumat situaci neslyšících zejména v rozvojových zemích. Zhruba 80% neslyšících lidí žije v rozvojových zemích, které nebyly schopny zajistit plné ustavení všech lidských práv a stejný přístup k neslyšícím jako ke slyšícím spoluobčanům. Zadruhé nebyl ve většině škol pro neslyšící děti podporován znakový jazyk.

V současné situaci vidíme, že je skutečně potřeba usilovat o dodržování práv a vyvíjet tlak na státy (zejména rozvojové země), aby dodržovali jimi ratifikované úmluvy.

SFN intenzivně korespondovala s 97 státy. Dostalo se jí 96 odpovědí z 68 států. Níže jsou sumarizovány konečné výsledky. Tyto byly dle statistik potvrzeny v roce 1992, přesto pan Colin, bývalý člen rady Světové federace neslyšících připomněl, že v současné době existují některé změny, ale ve skutečnosti spíše není viditelné zlepšení.

Občanská práva a právní předpisy:

5 států Latinské Ameriky, 6 států Africky a 1 stát v Asii. (Neslyšící lidé nemají rovná občanská práva. Například neslyšící lidé nemají hlasovací právo, jejich volnost při zřízení zastupitelských orgánů byla obvykle odpírána či omezena.)

Řidičský průkaz je zakázán v 26 státech.

Ve většině zemí stále nebyly uznány vládní zákony o znakové řeči. (Neslyšící děti, pro něž je znakový jazyk jazykem mateřským, bývají izolované od zbytku světa, přesto obvykle i ve školách pro sluchově postižené a neslyšící je znakový jazyk vyučován jako dobrovolný předmět, ve výjimečných případech, že byl znakový jazyk ve výuce zakázán.)

Přístup k informacím:

V Jižní Americe a afrických zemích existuje pouze 6 států (Belize, Brazílie, Kuba, Ghana, Indie a Pakistan), které pravidelně vysílají zpravodajství, pořady či dokumentární filmy pro neslyšící. V ostatních zemích takové vysílání není.

Zaměstnání:

Dle statistik počet nezaměstnanosti zejména mezi sluchově postiženými a neslyšícími neklesl. Nezaměstnanost těchto osob byla ve skutečnosti trojnásobně vyšší než národní průměr.

Neslyšící byli častěji zaměstnáváni v dělnických profesích než v povoláních vyžadujících vyšší úroveň vzdělání především. Důvodem byla diskriminace a komunikační bariéry v práci, ve kterou 40% neslyšících lidí ztrácí naději.

Tlumočnické služby:

Sdružení či komory pro tlumočníky znakového jazyka byly šetřeny v 65 státech. Z toho ve 29 státech byly k dispozici tlumočnické služby pro neslyšící. V ostatních státech nebyli uznáni či vyškoleni tlumočnické profesionálové. Jednalo se tedy buď o amatéry nebo dobrovolníky, jejichž sdružení nebyla stabilním orgánem.)

28 států nemělo tlumočnické služby pro neslyšící například: Alžírsko, Angola, Botswana, Kamerun, Etiopie, Gambie, Jordánsko, Kuvajt, Mali, Nepál, Srí Lanka, Sýrie, Tunisko, Uganda...)

Vzdělání:

20% dětské populace neslyšících nezískalo vzdělání vůbec.

Průzkum výuky ve školách pro neslyšící dle 89 respondentů z 64 států ukázal, že:

Ústní metoda výuky je používána více než manuální.

Pedagogové ze 18 států neobdrželi formální vzdělávání pro učení neslyšících dětí.